

บทอ่านที่ 1

1 ทธ 4:12-16

ลูกที่รักยิ่ง อย่าให้ใครดูหมิ่นท่านเพราะความเป็นคนหนุ่ม แต่จงเป็นแบบอย่างแก่ผู้มีความเชื่อทุกคนด้วยคำพูดและความประพฤติ ด้วยความรัก ความเชื่อและความบริสุทธิ์ของท่าน จงเอาใจใส่อ่านพระคัมภีร์ให้ประชาชนฟัง จงตักเตือนและสั่งสอนพวกเขาจนกว่าข้าพเจ้าจะมาถึง จงอย่าละเลยพระพรพิเศษที่มีอยู่ในท่าน พระพรซึ่งเป็นของประทานให้ท่านเมื่อมีการประกาศพระวาจาเลือกสรรท่านและบรรดาผู้อาวุโสได้ปกมือเหนือท่าน จงเอาใจใส่และอุทิศตนในเรื่องเหล่านี้ เพื่อให้ทุกคนแลเห็นความก้าวหน้าของท่าน จงดูแลทั้งตนเองและคำสั่งสอน จงมั่นคงต่อไปในเรื่องดังกล่าว เพราะเมื่อทำเช่นนั้น ท่านจะช่วยทั้งตนเองและผู้ที่ยึดท่านให้รอดพ้น

พระวรสาร

ลก 7:36-50

เวลานั้น ชาวฟาริสีคนหนึ่งทูลเชิญพระเยซูเจ้าไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของชาวฟาริสีนั้นและประทับที่โต๊ะ ในเมืองนั้นมีหญิงคนหนึ่งเป็นคนบาป เมื่อนางรู้ว่า พระเยซูเจ้ากำลังประทับร่วมโต๊ะอยู่ในบ้านของชาวฟาริสีผู้นั้น จึงถือขวดดินขวาวบรรจุน้ำมันหอมเข้ามาด้วย... ร้องไห้จนน้ำตาหยดลงเปียกพระบาท นางใช้ผมเช็ดพระบาท จูบพระบาทและใช้น้ำมันหอมชโลมพระบาทนั้น ชาวฟาริสีที่ทูลเชิญพระองค์มาเห็นดั่งนั้นก็คิดในใจว่า “ถ้าผู้นี้เป็นประกาศก เขาคงจะรู้ว่าหญิงที่กำลังแตะต้องเขาอยู่นี้เป็นใครและเป็นคนประเภทไหน นางเป็นคนบาป”

พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “ซีโมน เรามีเรื่องจะพูดกับท่าน” เขาตอบว่า “เชิญพูดมาเถิด อาจารย์” พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้าเห็นคนหนึ่งมีลูกหนึ่งอยู่สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้อยู่ห้าร้อยเหรียญ อีกคนหนึ่งเป็นหนี้อยู่ห้าสิบเหรียญ ทั้งสองคนไม่มีอะไรจะใช้นี้ เจ้าเห็นจึงยกหนี้ให้ทั้งหมด ในสองคนนี้ คนไหนจะรักเจ้าหนี้มากกว่ากัน” ซีโมนตอบว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นคนที่ได้รับการยกหนี้ให้มากกว่า...”

พระองค์ทรงหันพระพักตร์มาทางหญิงผู้นั้น ตรัสกับซีโมนว่า “ท่านเห็นหญิงผู้นี้ใช่ไหม เราเข้ามาในบ้านของท่าน ท่านไม่ได้เอาน้ำมาล้างเท้าให้เรา แต่นางได้หั่นน้ำตารดเท้าของเราและใช้ผมเช็ดให้ ท่านไม่ได้จูบคานับเรา แต่นางจูบเท้าของเราตลอดเวลาตั้งแต่เราเข้ามา ท่านไม่ได้ใช้น้ำมันเจิมศีรษะให้เรา แต่นางใช้น้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา เพราะเหตุนี้ เรายกท่านว่าบาปมากมายของนางได้รับการอภัยแล้วเพราะนางมีความรักมาก ผู้ที่ได้รับการอภัยน้อยก็ย่อมมีความรักน้อย” แล้วพระองค์ตรัสกับนางว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” บรรดาผู้ร่วมโต๊ะจึงเริ่มพูดกันว่า “คนนี้เป็นใคร จึงทำได้แม้แต่การอภัยบาป” พระองค์ตรัสกับหญิงผู้นั้นว่า “ความเชื่อของเจ้าช่วยเจ้าให้รอดพ้นแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”

มีนายแพทย์คนหนึ่งป่วย ได้อดเสียงไว้ เพื่อเปิดให้ลูกฟัง เมื่อเขาเสียชีวิตไปแล้ว ตอนหนึ่งของเสียงมีใจความว่า “ถ้าลูกสามารถตื่นนอนได้ในตอนดึก และต้องขับรถเป็นระยะทาง 20 ไมล์ เพื่อไปตรวจคนไข้ที่ลูกไม่เคยรู้จักมาก่อน และต้องดูอาการของเขาจนถึงเวลาเช้า ถ้าลูกสามารถทำสิ่งนี้ได้อย่างมีความสุข พ่อขอบอกว่าลูกสามารถจะเรียนเป็นหมอได้” ในวันนั้นนักบุญเปาโลได้เตือนทิโมธีว่า เขาจะต้องยึดทำตามแบบอย่างของความเชื่อแก่ทุกคนที่เขาพบ ด้วยคำพูดและด้วยความประพฤติที่ดี ขอให้ท่านถามตัวเองว่า “ท่านเคยแสดงความเชื่อของท่านต่อผู้ที่ท่านพบอย่างไร? ด้วยคำพูดหรือด้วยการเจริญชีวิตเป็นแบบอย่าง?”

พดฺคัสสดี

19

กันยายน

น.ยานูอาร์โอ
พระสังฆราช
และมรณสักขี

สดด 111:7-8,9-10

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 4

